

Eelotsuse küsimus

Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. veebruari 2004. aasta määruse (EÜ) nr 261/2004, millega kehtestatakse ühiseeskirjad reisijatele lennureisist mahajätmise korral ning lendude tühistamise või pikaajalise hilinemise eest antava hüvitise ja abi kohta ning tunnistatakse kehtetuks määrus (EMÜ) nr 295/91⁽¹⁾, artikli 5 lõike 1 punkti c alapunkti iii tuleb tõlgendada nii, et kui lend tühistatakse vähem kui 7 päeva enne kavandatud väljumisajaga, ei ole õigust hüvitist saada ka siis, kui marsruudi muutmise tõttu kaotab reisija ajas kokku vähem kui 3 tundi, kuid rohkem kui 2 tundi, kuna lennu tegelik saabumisaeg on võrreldes kavandatud saabumisaajaga rohkem kui 2 tundi, kuid vähem kui 3 tundi hilisem?

⁽¹⁾ ELT 2004, L 46, lk 1; ELT eriväljaanne 07/08, lk 10.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) 19. veebruaril 2018 – Maria Vester versus Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Kohtuasi C-134/18)

(2018/C 182/09)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Maria Vester

Vastustaja: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Eelotsuse küsimused

1. Kas 25. märtsi 1957. aasta Euroopa Liidu toimumise lepingu (ELTL) artiklitega 45 ja 48 on vastuolus, kui ajal, mil lõpeb ooteajaks olev 52 nädala pikkune töövõimetusperiood, mille vältel maksti haigushüvitist, ja algab töövõimetusperiood, keeldub viimati pädev liikmesriik, tuginedes Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määruse (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta⁽¹⁾ artiklile 57, andmast õigust invaliidsushüvitistele ja teine liikmesriik, kes ei ole viimati pädev liikmesriik, rakendab proportsionaalse invaliidsushüvitise õiguse hindamisel kooskõlas selle liikmesriigi õigusega 104 nädala pikkust ooteaega?
2. Kas sellisel juhul on kooskõlas vaba liikumise õigusega, et asjaomane isik saab sellise ooteajas sisalduva lünga vältel vaid sotsiaalabi või kohustavad ELTL artiklid 45 ja 48 liikmesriiki, kes ei ole viimati pädev, hindama õigust invaliidsushüvitistele pärast viimati pädeva riigi õiguses ette nähtud ooteaja lõppemist, olgugi et selle liikmesriigi õigus, kes ei ole viimati pädev, seda teha ei luba?

⁽¹⁾ ELT 2004, L 166, lk 1, ELT eriväljaanne 05/05, lk 72.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Landgericht Bonn (Saksamaa) 23. veebruaril 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano versus DSL Bank

(Kohtuasi C-143/18)

(2018/C 182/10)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Landgericht Bonn

Põhikohtuasja pooled

Hagejad: Antonio Romano, Lidia Romano

Kostja: DSL Bank

Eelotsuse küsimused

1. Kas direktiivi 2002/65/EÜ⁽¹⁾ artikli 6 lõike 2 punkti c tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm või tava, mis ei näe ette nagu põhikohtuasjas, sidevahendi abil sõlmitud laenulepingute puhul taganemisõiguse välistamist, kui tarbija selgel taotlusel on mõlemad pooled lepingu juba enne seda täielikult täitnud, kui tarbija kasutab oma taganemisõigust?
2. Kas direktiivi 2002/65/EÜ artikli 4 lõiget 2, artikli 5 lõiget 1, artikli 6 lõike 1 teise lõigu teist taanet ja artikli 6 lõiget 6 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi õigusega vastavalt direktiivi 2002/65/EÜ artikli 5 lõikele 1 ja artikli 3 lõike 1 punkti 3 alapunktile a ette nähtud teabe nõuetekohaseks saamiseks ja taganemisõiguse kasutamiseks tarbija poolt tuleb kõiki asjakohaseid fakte ja kõiki selle lepingu sõlmimisega kaasnevaid asjaolusid silmas pidades tugineda liikmesriigi õiguse kohaselt mitte kellelegi teisele kui keskmisele tarbijale, kes on piisavalt informeeritud, mõistlikult tähelepanelik ja arukas?
3. Kas juhul, kui esimesele ja teisele küsimusele vastatakse eitavalt, tuleb direktiivi 2002/65/EÜ artikli 7 lõiget 4 tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis näeb pärast sidevahendi abil sõlmitud tarbijalaenulepingust taganemisest teatamist ette, et teenuse osutaja maksab tarbijale lisaks summale, mille ta on tarbijalt sidevahendi abil sõlmitud lepingu alusel saanud, ka hüvitise selle summa kasutamise eest?

⁽¹⁾ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiiv 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ (EÜT 2002, L 271, lk 16; ELT eriväljaanne 06/04, lk 321).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaad) 28. veebruaril 2018 – X BV versus Staatssecretaris van Financiën

(Kohtuasi C-160/18)

(2018/C 182/11)

Kohtumenetluse keel: hollandi

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Hoge Raad der Nederlanden

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja ja kassatsioonkaebuse esitaja: X BV

Vastustaja ja vastustaja kassatsioonimenetluses: Staatssecretaris van Financiën

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 1484/95⁽¹⁾ artikli 3 lõikeid 2, 4 ja 5 koostoimes määruse nr 1234/2007⁽²⁾ artikliga 141 tuleb tõlgendada nii, et seal kirjeldatud kontrollimehhanismi eesmärk ei ole ka tollivormistustajad kontrolli puhul midagi enam kui tagada, et pädevad ametiasutused saavad tehingute sõlmimise asjaolude kohta õigeaegselt teavet, mis tekitab kahtlusi deklareeritud CIF-impordihinna õigsuses, ja omandavad võimaluse asja põhjalikumalt kontrollida?